

DVOJČATA NA ÚTĚKU

ANEB ŽIVOT OTCE NA RODIČOVSKÉ

RADIM KEITH

DVOJČATA NA ÚTĚKU

Život otce na rodičovské

Radim Keith

© Radim Keith, 2017

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

ISBN:

978-80-7589-120-4 (epub)

978-80-7589-121-1 (mobipocket)

978-80-7589-122-8 (pdf)

RODINA

Nejhorší je nějak začít. Tedy začít něco psát na bílou stránku papíru, protože něco tak neznámého jako jsou děti, bylo pro mne dosud zastrčeno v šuplíku záhad a nadpřirozených jevů v kolonce mezi Yetti a UFO. Člověk si obrazem nedokáže představit vůbec nic. Ano, nejsou vidět, ale hlavně slyšet. A to mne děsí. Jak se popisuje činnost dětí, když jsou jen slyšet. A tak mám na úvod jen jeden vzkaz: Děti – moje děti – toto bude hlavně pro vás. Nic nepřidám, ale ani neuberu.

Je tu začátek krásného vztahu, kde se opravdu dva mají rádi a už jim není ani osmnáct, ale už jim není ani třicet. Jak však jednou vyřkl pravdivou větu jeden z mých kamarádů, že roky jsou jako bankovky v jeho peněžence, a buď je utratíte za velmi dobré, a i užitečné věci, nebo je jen ztratíte a nezbyde po vás nic, jsem se rozhodnul i něco dobrého po sobě zanechat. Rozhodnut stoprocentně jsem byl vlastně v té chvíli, když má milá polovička, jejíž jméno je Jana, ale já ji zkrátka budu říkat Jája, vyřkla v ten pravý čas po právě probrané hodině sociologie tu jedinou důležitou větu, že RODINU NETVOŘÍ JEN ONA A ON, ALE I DĚTI. A pro mne jako chlapa nebylo nic hezčího nežli reálné myšlenky nechat volnou ruku.

Nechte ale osudu volnou ruku v početí potomka. To zkrátka nejde. Osobně jsem se přistihl, že jsem se choval jako James Bond, který neustále špehuje a krouží nad hlavním padouchem, aby ho v ten pravý okamžik usvědčil. Dokonce jsem osobně nakoupil pár těhotenských testů – co kdyby. Ale pomalu mizely jak testy (ano, došlo i na donucovací prostředky typu, že jeden test je určitě nefunkční,

použij zkrátka ten druhý) tak i týdny plynuly a mé JÁ začalo být nervóznější a nervóznější.

„Hlavně z toho nebud' nervózní,“ pokárala mne.

Až jsem nadskočil, jako by mne právě usvědčili z loupeže tisíciletí. Totálně vystresovaný jsem si totiž neustále opakoval, že se partnerka má nechat v klidu a nesmí se na ni přenášet nic negativního. Výstižnými slovy to „NEMÁM ZKRÁTKA ŘEŠIT“. Tedy aspoň takhle o tom psaly různé články našich předních vydavatelství. A ona mne Jája hned odhalí! Stejně věren své nervózní tradici jsem ji za pár dní, kdy se to zkrátka má poznat, požádal o další těhotenský test. Už jsem byl jak celník na hranici, který neustále kontroluje projíždějící auta.

„Dobrý den, tak jeden testík, ano, děkuji, negativní, můžete jet pro další,“

Znovu negativní. Já se asi opravdu na ty dvě čárky těšil.

Další kapitolou byl náš názor na budoucí kočárek. Znaje trochu domácí i zahraniční scénu polských, českých a italských kočárků jsem měl vyhlédnutého svého favorita. Jasně dominoval. Ohromila mne jeho lehkost při manipulační jízdě v prostoru dětského krámku a v neposlední řadě i to, že pamatoval na všechna stádia uložení dětí. Tři v jednom. Vajíčka, korbičky, sporták. Ano, kočárkům rozumím více nežli autům. Hlavně se jim nemusí doplňovat olej a nesledujete stav tachometru v nákupním středisku. Kupodivu se Jáje také líbil, a když jsem jí ještě vylíčil přednosti modelu a ukázal několik stránek katalogu, kde bylo vyobrazeno barevné provedení, už se naše volba ani někam jinam nenasměřovala. Byl jsem hrdý na svůj výběr, protože pokud vám žena pochválí a ještě povolí koupit první věc, co vám padne do oka, a ještě si ji taky zamiluje, tak to už spadá do kategorie Machr měsíce.

„Ten je fakt pěkněj,“ usmála se na mě a já už si svůj metál vítězství pomalu připínal na klopou. Takový řád kočárku.

„Umí i tohle,“ ukázal jsem jí drobnost, která zaujme hlavně ženy a kterou jsem vyčetl z katalogu dříve. My muži si ji normálně nevšimneme, protože ji vlastně nepotřebujeme, nebo by nás v tu chvíli ani nenapadlo to tak použít. „A podívej se, jak je lehký!“

„Je to prima,“ spokojeně pozvedla obočí Jája, jenže k tomu hned jen tak dodala. „A co když budeme mít třeba dvojčata?“

Její prorocké otázky mě vždycky zneklidní, ale zase ne natolik, abych někdy neznal okamžitou odpověď.

„Tak koupíme dva a spojíme je dohromady,“ a vítězně jsem zvedl obočí, že výběr kočárku je už hotovou záležitostí a doufal jsem, že moji lest, kdy bych se musel dívat na jiný kočárek, což jsem nechtěl, neprokoukne.

„Vezmi pak celou nabídku, ať vybereme barvu,“ nenechala si vzít poslední slovo, ačkoliv věděla, že i na té barvě jsme se dávno domluvili. Chápu, že barevná kombinace je pro ženu velmi důležitá. Ale proč tedy je, proboha, podle mého, sedmdesát procent módních návrhářů mužského pohlaví? To jako nedokážeme za žádných okolností vybrat ty správné barvy? Přelétl jsem v hlavě všechny tři základní barvy (kromě černé a bílé) a ještě jsem se pustil do dalších, o kterých mám ponětí, že existují. Když se její oči střetly s mými, dostavila se všemi muži známá – rezignace.

„Dobře, podíváme se na to,“ a pokusil jsem se o úsměv.

Náš vztah na začátku doslova překonával vzdálenosti. Já bydlel v jiném městě, Jája také. Podle mého jsem si asi musel těch poledních pár dnů a minut pořádně užít samotářského života, protože pak už to bude jen věčné soužití s milovanou osobou a ratolestí, což otcovi v rodině ubere přinejmenším klid, prostor a v neposlední

řadě i energii. Jenže i tak se pravidelná linka mezi mým bydlištěm a dveřmi mé nejmilejší stupňovala. Opravdu nevím, kde se stala chyba, že v našich životech bylo od začátku všechno jaksi obráceně, nežli jste zvyklí z filmů o té nejčistší lásce všech dob, ale místo společného soužití jsme oba podnikali několikadenní návštěvy toho druhého, i když světlá výjimka chvilky pro sebe se sem tam také naskytla. A právě, když jsme tak krásně osudově cestovali od jednoho k druhému, stalo neočekávaně očekávané. Prošel jsem chodbou do obývacího pokoje a podal žádanou malou růžovou krabičku. Jája se zamkla na záchodě a já se přistihl, že jsem jak puberták, který čeká na příhodný okamžik překvapení na cizím WC.

„Tak co?“ zeptal jsem se, abych protnul to napjaté ticho, kdy se cítíte téměř stejně, jako kdyby startovala raketa na měsíc a kosmonauti se dlouho neozývali.

„Nevím...“ zazněl hlas z oné místnosti.

„Tak ukaž!“

„Trvá to minutu, počkej!“

„Historické okamžiky sdílím od samého začátku!“ tůknul jsem na dveře a představoval si na vteřinu, jak se opírám o dveře koupelny jako v těch hrozně romantických filmech se sladkou hudbou, kdy hlavní hrdina čeká na výsledek těhotenského testu své milé, aby vše nakonec oslavili a nad hvězdnou oblohou se vynořil nápis THE END. Vynořila se Jája, která mi přetrhla tok myšlenek. Vzal jsem si z její ruky aspoň krabičku, abych taky věděl, jak se toto zařízení vlastně používá.

„Píšou dvě čárky... Jsou tam?“ zeptal jsem se váhavě.

„Nezdá se mi, ale vypadá, že snad možná i jsou“ zkoumala dlouze Jája v naději, že snad uvidí něco, co je jinak jejím očím skryto. Podala mi onen těhotenský test, který tedy spíš vypadal jak teploměr a pokračovala v úvaze. „Myslím, že tam vidět jsou. Ale jistá si nejsem.“

Zrovna teď přišla ta chvíle, kdy jí můžu trumfnout v ostrozrakosti, protože mám brýle.

„Eh!“ toto slovo vystihovalo vše. Nejen, že tam byla jedna čárka, ale ta druhá si jaksi nechtěla dát záležet, jestli je přítomna nebo se jen tak chce lehce ukázat, ale stydí se, anebo tu byla třetí možnost provést ještě jednou test. Ale ten už nebyl. Vypotřebovali jsme je už před tím a tenhle byl bezesporu poslední. No co. Vzal jsem auto, abych byl co nejdříve zpátky doma, i když byla lékárna jen dva bloky vzdálená. Cestou se aspoň o něčem dalo přemýšlet, což by mi při běhu moc nešlo, jelikož by mé heky, vzdechy a lapání po velkém množství kyslíku přehlušily tok myšlenek. Nešlo mi do hlavy, proč je test pro těhotné tak nepřesný a nicneříkající, když třeba testy dopingových komisařů jednoznačně vyloučí nebo potvrdí zakázanou látku a pak není pochyb o tom, zda sportovec je či není vinen. Tady jsem nevěděl zhola nic.

Přijel jsem domů s novým testem, který se musel hned vyzkoušet. Já se zase zavřela a já zůstal za dveřmi.

„Co tam vidíš teď?“

„JSEM!“

„Ukaž?!“ zatukal jsem na dveře, které se hned otevřely, a já dostal do ruky růžový test. I takhle se na budoucí maminky myslí. Ne nějaký ošklivý hnědý nebo zelený, ale jak se pro ženy sluší, natřou ho na růžovo. Dobře, dal jsem si tu práci, aby mne ženské pokolení nenařklo z předsudků, tak jsem viděl ještě oranžové, modré a fialové, ale třeba alkohol tester může být i černý, červený, modrý, zelený, šedý a třeba i žlutý – heč.

„Podle toho by to mělo být,“ ukázala na dvě čárky a já se raději podíval na obal výrobku, zda to neznačí něco jiného. Neznačilo. My budeme mít potomka!

Končí pravidelné linky, ruším jízdní řády, propouštím osobního šoféra. Jinak řečeno: budeme bydlet spolu. Je to logické a já už se sám nudím. Potřebuji vzpruhu. Musím si zvyknout na těhotenské nálady, které volným krokem přejdou na poporodní deprese, následně ukončené několikaletým nervovým zhroucením, samozřejmě vše doprovázené mou deprivací. Asi přestanu ty články pro budoucí tatínky číst. Zase ani Jája nepozná, že u ní něco a někdo přibyl. Těch mých pár bedýnek svršků, které se zcela ztratí ve čtvrtině skříně, ještě nikoho nikdy nerozhodilo. Takhle se zkrátka stěhuje chlap. Jedno poloplné auto. A jste v jiném regionu, v jiném městě, v jiném bytě. Ale pokud je to spojeno s milovanou osobou, je v tu chvíli jedno, kde zrovna jste. A když vám ta milovaná osoba uvaří výborné jídlo, zasněně povzdechnete s rozepnutým knoflíkem u kalhot a připustíte i ten fakt, že i láska žaludkem opravdu prochází.

Termín první poradny pro nastávající maminky se blížil zrovna tak, jako pohovor na mou novou práci. A tak mne dost mrzelo, že jsem se svou drahou polovičkou na ni nemohl jet.

„Ještě si to užiješ, neboj,“ utěšovala mne, protože už vlastně byla zkušená rodička dvou nyní již dospělých dětí a já v to doufal. Přece si to nebude odbývat sama. Jak bych to taky pak svému potomku v dospělosti vysvětloval, že jsem nebyl u něho již od počátku. A zrovna na první poradnu jsem musel chybět. Cítil jsem se jak první den ve škole, respektive jako kdybych v ten první den do školy vůbec nešel. A můj pracovní pohovor zároveň začal s těhotenskou poradnou Jáji.

Zrovna jsem zavřel za sebou dveře s vědomím zdařilého pohovoru a vešel na chodbu. Díval jsem se na prosklený východ, a tak nějak si konečně uvědomoval, že bych mohl za chvíli mít konečně

práci, o kterou jsem přes tři roky usiloval. Zazvonil mi telefon. Vytrhl mne z přemýšlení. Čekal jsem ještě jednu zprávu, která byla možná i o dost důležitější. Na chvíli se však v telefonu nic neozývalo a, odvážím se říct, jen se tam tak trochu funělo.

„Halo?“ trochu nejistě jsem začal rozhovor s druhou stranou a dále pokračoval. „Už jsi taky skončila?“

Na druhém konci se Jája snažila vyloudit z úst aspoň oslovení. Asi i hledala všechnu sílu na vyřknutí věty následující: „JSOU TAM DVĚ!“

„Počkej. Dvě?!“

„Jo, dvě! Teď mi to doktor potvrdil a já...“ na chvíli se odmlčela, aby si srovnala myšlenky. „Já jsem se nejdřív lekla. Říkal, že mi musí něco sdělit. To ve mně hrklo. A pak mi pogrataloval, že jsou tam dvě!“

„Dvě,“ opakoval jsem a rozmnožoval tuto myšlenku o další varianty číslice dva. „Jakože dvakrát. Dvojčata!“ Má hrud' se vzedmula. A na chvíli ve mně zvítězila mužská ješitnost. Pomyslel jsem si: rovnou dvě, jsem já to ale pašák.

„Doktor mi řekl, že protože jsem starší, jsem jasný úkaz poruchy ovulačního cyklu,“ pokračovala v telefonu.

„Sám je cyklus,“ odvětil jsem, abych odlehčil situaci. Ale pravé jádro pudla bylo, že mi tím dost narušil mou právě vytvořenou teorii o mně jako o pašákovi.

Dále mi líčila, že jí to starší dcera nechce věřit a že prý si z ní jen utahuje.

„Doslova mi řekla: Haha mami, na to ti nenaletím,“ divila se Jája a nahlas dál přemýšlela, co se všechno bude muset dvojmo koupit a zařídit, abychom byli připraveni. Proč to řeší teď? Jsem chlap, řeším věci, až přijdou. Necelých devět měsíců mám přeci „leháro,“ sem

tam si pohladím kulatíci se břicho a nakonec – a to jsem se opravdu těšil – budu u porodu.

„Sejdeme se doma,“ stačil jsem ještě doříct zásadní větu, protože každý z nás byl na jiném konci města a pokud já zbytečně jásal nad získaným zaměstnáním, tak Jája spěchala zpět do práce, kterou má velmi ráda. Schválně si nechám detektivní zápletku mého zaměstnání až na pozdější vysvětlení, abyste trochu byli napjati a třeba i tipovali, co vlastně tím myslím, že mám zbytečně radost.

Privřel jsem oči, možná proto, že jsem vycházel z tmavší místnosti na denní světlo, možná proto, že jsem se soustředil na jedinou myšlenku, která byla pro mne alarmující: JAK JÁ TY DĚTI PAK ALE POZNÁM?! Mé dějiny mi dávaly za pravdu. Na Základní škole jsem potkával dvojčata už od první třídy. Nejdřív to byla dvojčata kluci v mojí třídě pěkně k nerozeznání od sebe, což nám nevadilo, protože jsme byli malí, tak nějak jsme to neřešili. Kluk jako kluk. Jenže aby toho nebylo málo, ještě nám přibyla dvojčata jako holky, to bychom se snad nenudili při oslovování svých spolužáků. Naštěstí jeden z dvojčat chlapců začal nosit brýle (no, ten druhý pak taky) a děvčata se začala přibývajícimi ročníky jinak česat. Ale ta hrůza z nepoznání svých budoucích dětí, kdo je kdo, na koho to vlastně budu volat, se začala stupňovat.

PŘÍPRAVA

Čekali jsme rodinu JÁ, ONA a ONO. Namísto toho jsem všude na jedinou viděl ONY. Dvě malé bytosti, které se postupně věkem dostanou všude a vy nebudete mít chvilku klid, místo a ani spánek. Takhle alespoň mne připravovaly různé internetové diskuze. Musel jsem je zavřít, což bylo jediné rozumné, neboť jsem si začal připadat jak právě těhotná prvorodička dychtivá po každé možné odpovědi. A spustil jsem plán příprav na zbylé měsíce. Budu jako malý McCallister plánovat dopředu aspoň o dva kroky, aby mě dvojčata hned nedoběhla něčím, co mne zažene do kouta hned při první svízeli.

V této části jsem si také nechával malé vysvětlení předešlé kapitoly ohledně mého zaměstnání. Ke zděšení ženské části (co, proboha, chlap s nimi bude dělat) a mužské části (to si to doma neumí vyříkat?) jsem se totiž domluvil se svým milovaným protějškem, že na rodičovské budu já. Měl jsem svobodné, respektive múzické povolání a jediný, stálý příjem měla má polovička, takže to bylo i trochu ze zjištěných důvodů. Mateřskou ona a já rodičovskou. A proto jsem nenastoupil do nového zaměstnání. Protože ten první rok, kdy bude milovaná polovička na mateřské, ji zastanu v její práci. Samozřejmě s její vzdálenou pomocí a bude působit jako moje osobní hot linka.

K té přípravě. Netušili byste, co všechno je potřeba. Vyjmenovávat vše, skončili byste v první desítce nudných lidí celého světa, tedy samozřejmě pro ty, kteří potomky nemají. Anebo už dávno zapomněli, co se od malička pro ně musí udělat. Každý den jsem měl

seznamů, jako stavitel v područí pana Lorence. Na co miminka tohle všechno sakra potřebují? Jestli někam jednou s nimi pojedeme, budu muset sbalit lodní kufr a najmout čtyři zdatné nosiče. Hrozil jsem se všem možným situacím a neuklidňovalo mne vůbec nic. Ani když v televizi dávali pořad z Ameriky o vícerčatech, ani když mi z okolí mých známých proudily informace o stavu dvojčat a jejich rodičů v různých stádiích vývoje. Prý, abych byl připravený. Oproti tomu má Jája panikařila jen kvůli jednomu tématu. Ať už jsem ji zastihl při vaření oběda, čtení knížky, přípravy do zaměstnání nebo jen dívání se na televizi, měla na rtech jen jednu jedinou otázku, se kterou se stále prala:

„Jak já je jenom budu kojit najednou?!“

„No jak? Dáš si je k sobě,“ oponoval jsem, protože jsem to tahle zkrátka viděl doposud na obrázcích a videích. Nebyla to dostačující odpověď. A každou další odpovědí na tuto samou otázku spíše pochybnosti u mé milované rostly a nedaly se zastavit. Chápu, že když už jedno dítě kojíte, že s tím druhým žonglovat nelze. Ale i tak se logicky všechno kolem jídla budoucích dvojčat jevílo regulérně jednoduše. Jednoduše říkám proto, že jsem si nedokázal připustit nic než vítězství nad miminkem, které dostalo hlad a já ho s otcovskou láskou nakrmím. A tak mi nezbyde nic jiného, nežli tento odstavec a vlastně i kapitolu zakončit jedním z nejkratších citátů: Sladká nevědomost...”

VŠECHNO DĚLÁME SPOLEČNĚ

Když už si člověk myslí, že ho nic nepřekvapí, vybafne to na něj ze zálohy a on je jak voják, kterého na tuto situaci zcela nepřipravili. Zářným příkladem toho byla moje drahá polovička. Tam, kde jiní tesali do kamene svoje monogramy a sami se zahrabávali hluboko pod zem a k tomu ještě stačili zasadit semínka planých růží, aby jim aspoň něco rostlo na vlastním hrobě, má drahá pokračovala dále, s vervou a neúnavně. Někdy jsem si myslel, že je to tím, že jsou vlastně celkově tři. A o to víc jsem to možná nedával.

Učili jsme se na státnice a vidina ukončeného studia s diplomem v kapse se rovnala Zlaté horečce na řece Klondike, jen s tím rozdílem, že ona trvala dva roky a nám to trvalo roky tři a tam hledali všichni zlato, kdežto my vědomosti, za což by se vlastně taky mělo platit zlatem, ale přeci jen ten diplom by stačil, jen se pořádně naučit. Jája měla vytříbený styl učení, kdy patnáct minut dostávala do hlavy veškeré vědomosti a dalších pět minut zpětně dostávala ze žaludku i to, co zrovna neměla díky tlačenci dvojčat, kdy jedno vehementně tlačilo na dýchací a druhé na trávicí ústrojí. Já měl také styl. Neplést se v cestě mezi ložnicí, kde byly výsostné vody mé milé pro učení a Hedvábnou stezkou, která končila za dveřmi místnosti, kam chodil i císař pán pěšky. A tak jsem se potichu učil v druhé místnosti, a i když vzdálen od svého milovaného protějšku, měl jsem vše jak sluchově tak i opticky neustále v přímém přenosu.

„Učíš se?“

„Jo!“

„Kolik toho umíš?“

„Něco!“ ale spíš jsem si pomyslel, kolik asi že si myslí, když ví, jak jsem na tom s učením.

„To je málo!“ procedila milá, jako by jí číslovka NĚCO říkala, že přesně ví, na které stránce a odstavci zrovna jsem.

„Dělám, co můžu!“ mělo ode mne znamenat, že jsem sice potěšen jejím zájmem, ale moje rychlost dostat něco do hlavy byla v tu chvíli na bodu mrazu. Když si srovnám chronologicky myšlenky, jak mi chodily hlavou při učení, byl by výčet asi následující: Sluníčko hezky svítí. Co dávají asi zrovna v televizi? Psychologie je základ... Kolik už je hodin? Heeej, makaréna!

To, co však ženským nelze nikdy odpustit je to, že mají tolik nespočet zbraní, jak odbourat mužské plémě. Jája se jala použít jednu ze svých nynějších předností, pardon, zbraní přímo hromadného ničení. V tu chvíli jsem byl i rád, že je na mé straně a tento kalibr místo na mé zničení je spíše použit jako odměna za celoživotní dílo. Ovšem využít výstřihu k získání vysokoškolského titulu by se nezdráhaly jen dvě osoby: Mata Hari a Jája „Hari“. Pokud jste žena, nikdy však nepočítejte s hladkým vítězstvím. Když totiž má drahá polovička zjistila, že má v komisi mimo mužské části ještě psychologa z řad striktně myslících žen, propadla ještě větší depresi, nežli je ta poporodní. Ne nadlouho. Doted' opravdu nechápu, jak mohla všechno zvládnout, práci, učení a těhotenské nevolnosti díky dvojčatům, a ještě bez problémů složit státnice. Vlastně chápu. Mám doma nadpřirozenou ženu! Asi ji ušiju nějaký ten kostým superhrdiny.

Vyrazili jsme o jednom slunném víkendu také do ZOO. Je totiž třeba zmapovat terén, kam by se pak mohlo s dvojčaty chodit, a vy, jakožto velící důstojník celé party (což jsem si myslel, ale postupem

času neustále zjišťuji, že budu asi jen kapitán strojevný, nikoli můstku) přeci musíte znát bojiště alespoň tak dobře, abyste mohli dobře manévrovat, a i z největší svízelné situace co nejlépe vybruslit. Prohlídku nám zkrátila výstavba africké části. I tak jsem byl vyčerpaný neustálým chozením nahoru dolů. Skoro celou dobu jsem si procházel varianty zásahů, kdy dvojčata s křikem „kočička“ budou se vrhat do výběhu, když ne lva, tak aspoň levharta. Po zjištění, že sklo mezi těmito mazlíčky a mnou je neprůstřelné a vlastně nerozbitné jsem i tak hledal možnosti, jestli nějaká cesta stejně nevede k oněm šelmám. Nevede. Trochu se mi ulevilo. Pošimral jsem partnerčino břicho a zahalekal jak z údolí:

„Dvojčata! Stojíme právě u opic. Zvuků se nebojte a vizualizace bude až za pár let!“ vrátil jsem se z úklonu zpět do vzpřímené pozice, abych se nepodobal opičímu protějšku. Setkal jsem se s očima Jáji. Nebyl to dobrý pohled. Tvář á la Clint Eastwood vypovídal za vše. Už stačilo jen vytáhnout telefon z kapsy a zavolat nějakého blízkého psychiatra. Anebo mne, Eastwoodovsky, zastřelit jako prašivého kojota z westernu. A tak jsem raději vytáhl foťák, že svou drahou vyfotím u hrochů – to, aby měla porovnání v začátcích těhotenství. Svou ženu miluji. Vůbec se nezlobila. Já jen malinko. Hroši totiž měli dovolenou.

Zoologická zahrada nebyla jediná destinace, kam jsme chtěli vyrazit, než se naše rodina rozroste. Zvolili jsme i několik hradů a zámků. Prý, kdo zná svou historii, zná i svoji budoucnost. V krásném počasí jsme dorazili na jeden hrad, kde bylo k vidění všechno. Jako by se zastavil čas.

„Pojď, vyfotím tě v té kleci!“ nabádala mne drahá polovička.

„To ne, já tě tam vyfotím,“ chytil jsem příležitost za pačesy a chystal jsem se rychle vytahovat fotoaparát z brašny. V iluzi mne

nechala jen chvíli. Přišel jakýsi chlapík s halapartnou, že když je takový vedro, ať se schladím v tom železe. Polilo mne horko ještě větší. Od ostudy mne však zachránila skupinka Homolků, kteří byli v tu chvíli rychlejší a do klece se narvali dříve, než mě halapartník stačil chytit za ruku.

„Hlavně za nimi zamkněte, aby vám neutekli,“ procedil jsem za foťákem, když jsem si ho aspoň, na památku, zvěčnil. To už mě Jája táhla dál.

„Počkej, bude poprava,“ zarazil jsem ji dychtivý nějaké senzace. Skutečně se na nedalekém středověkém pódiu rozezněly bubny a už tu vedli dva kati odsouzence. Pomyslel jsem si, že byl středověk opravdu krutý, ale dalších pár minut jsem se naproti tomu utěšoval, že i tato doba má své mouchy. A tak jsme se společně zahleděli na chvíli do středověku a já pochopil, proč i takové chlapské neduhy se mnou sdílí. S rostoucím bříškem si zkrátka více potřebovala odpočinout. A tak jsme celou prohlídku hradu i s nádvořím absolvovali nejen vizuálně, ale – a to Jáje trochu závidím – i hmatově. Tuhle si privilegovaně totiž sedla na židli, kde odpočívala i dřívější šlechta a bylo na ní velkým písmem ve čtyřech světových jazycích sděleno neodborné veřejnosti, že: „Dotýkati a používati vystavených exponátů se vysloveně zakazuje“. Už jsem chtěl jen připsat na daný papír, že mému těhotnému miláčkovu je to vesměs dovoleno. Lepší posedět na exponátech než omdlená těhotná na zemi, pomyslel jsem si. Tak už jen zbývá krátký výčet vystavených exponátů, které byly použity pro odpočinek: velký cestovní kufr, dvě lavice, jedna postel s nebesy, otoman, truhla, lavice v černé kuchyni a 3x nádvoří. Touto cestou bych chtěl Jáje poděkovat, že jsem si konečně vše prohlédl podrobněji a bez mačkání s jinými obdivovateli, neboť jsme všude chodili poslední, a dokonce zamykali a také bych rád poděkoval průvodkyni, která ji vždy na exponáty dovolila usednout.

Pokud jste někdy navštěvovali místa, která vám pak aspoň první tři roky po narození potomka nebo potomků nebudou nic říkat, buďtež vám to přáno. Někdo namítne, že se to přeci dá s dítětem absolvovat. Dá. S jedním. A to někdy stěží. Ale k tomu se vrátíme až někdy v dalších kapitolách. Dalším milníkem blížícího se porodu byla návštěva poradny a taky, jak se mezi budoucími maminkami prý asi říká, návštěva genetiky. Pro mužské čtenářstvo vysvětlím. Jde o to, tedy pokud tam jdete s partnerkou v očekávání, že zde vaší ženě vyšetří pupík tak dokonale, že odcházíte s téměř hotovou věcí, zda dítě je či není zdravé po tělesné a možná i duševní stránce, a dokonce s největší pravděpodobností přibližující se stoprocentní jistoty vám sdělí i pohlaví dítěte. Ani se nenarodíte a už toho o vás tolik vědí. Přišli jsme ke vchodu, hned se nás ujala asistentka a než se člověk nadál, přebíral si vás referent, který sice nevyšetřoval, ale za to chtěl podepsat tunu nepotřebných papírů. V ten moment klidná Jája nastoupila a zaujala postoj našťavané tygřice bránící svá mláďata v momentě, kdy jí právě ve dveřích dali do ruky propagační letáček o odběru plodové vody a setrvala tak až dokonce. Právě to jedno lejstro se zdráhala podepsat (kdo by taky chtěl jít na odběr plodové vody s rizikem poškození plodu, aniž by za to „genetika“ nesla jakoukoli odpovědnost). Následně pokračoval další souboj dvou titánů v poschodí, kde proti nám seděla doktorka, prý v oboru výborná, a nezdráhala se mojí tygřici, toho času volně se pohybující, totéž nabídnout už jen z důvodu jakýchsi dvou malých genů (koleček) namalovaných na velký papír.

„Jedině tyhle dva geny se dají poznat z plodové vody...“ zkusila svoji studovanou řeč doktorka a ukázala na papír velikosti A4 na němž bylo nespočet malých koleček různě se prolínajících.

„Já tyhle dva oželím!“ nenechala jí ani dopovědět Jája.

„Ale je potom riziko, že by starší matka mohla mít něco s plodem,“ oponovala doktorka.

„Nabízíte to samé i naopak?“

„?“ (nejkratší možná tázací věta diplomované primářky – pozn. autora)

„Zda toto vyšetření nabízíte i starším otcům s mladšími maminkami?“ zopakovala svůj logický dotaz Jája.

„Ne.“ procedila mezi zuby doktorka.

„A existuje u nich stejné riziko jako u mě?“

„Ano!“ nechápavě hrdě prohlásila doktorka.

„V tom případě ani já nemusím,“ zazněl poslední tygří řev a už jsme se oba zvedali. Celou dobu jsem mlčel. Oči velké s jedinou myšlenkou – právě jsem ve své partnerce našel zdatného tiskového mluvčího. A tak se pak každá návštěva kliniky táhla s Kainovým znamením bojovné tygřice odmítající odběr plodové vody.

Při poslední poradně nám doktor porodník dal vybrat z možných dvou termínů, které byly i tak přímo termíny porodní, neboť má statečná žena bojovnice dvojčata hrdě nosila téměř až do posledních dnů případného porodu. A protože se rozhodlo o císařském řezu z mnoha důvodů, které zde nemusím vyjmenovávat, neboť nejsou pro zápletku vůbec důležitá, tak to berme za hotovou věc. Zbývalo se jen internetově zapsat na vybraný termín porodu. Už i nemocnice jdou v komunikaci s pacientem s dobou. Někáká operace? Máme volné pondělí. Klik. Potvrzeno a už jen šup pod kudličku.

Pokud někdo třeba den před odjezdem nemůže usnout, stále si promítá, co je v jeho kufu nebo co by tam měl ještě dodat, anebo ten, co se nemůže dočkat štědrého dne na ranní bramborový salát a ozdobený stromeček, pod kterým se večer objeví z ničeho nic ma-

lé i velké dárky, ten také jistě dobře pochopí, co jsem musel s Jájou prožít, aby se na nás dostalo právě při internetovém zamlouvání termínu porodu.

Moderní doba si žádá nemoderní činy, respektive si žádá náš spánek. Už večer jsem si najel na stránku, kterou budu hned ráno okupovat. Na každý den je jenom sedm pokusů a při všech těch rodičkách, které by si potencionálně chtěly náš termín uzmut pro sebe, bylo i při nízkých odhadech v celku hodně. Pokud Jája z toho měla hlavu, respektive nerva celý týden, já den, vlastně tu noc před tím. Celou dobu jsem si říkal, že to musím udělat jako hráč nějaké internetové hry, kdy každý klik o setinu vteřiny později znamená ztrátu. Nedal jsem znát sebemenší nervozitu z možné ztráty požadovaného data. Ještě několikrát jsem zkontroloval budík, zda ho mám opravdu nastaven na – pozor – půl hodiny předem, než se ona událost měla uskutečnit. Příprava pro akt zmluvení termínu se málem rovnal startu raketoplánu s pětičlennou posádkou.

Naskytly se nám dva termíny, dva dny hned za sebou, kdy jeden bych z pověřivosti nepřál nikomu, a tak zvítězila nejlepší varianta druhého tisíciletí.

Ráno opravdu zazvonil budík. Ale to už jsem byl dávno po snídani. I s kávou a se zapnutým počítačem a měl jsem vše připravené na odkliknutí chtěného termínu porodu. Inu, když vás budí žena, nemáte šanci ani v NREM spánkovém módu. Položil jsem hrnek s kávou nejprve na počítač. To bylo se zaslepenýma očima. Pak hned vedle počítače. To už bylo za poznámek Jáji, co prý dělám.

„Pojď se taky podívat,“ snažil jsem se do děje vtáhnout i mou milou.

„Ty tomu rozumíš líp,“ odmítavě nechtěla být hlavní aktérkou.

„Jedná se o tvůj termín, ne o můj,“ nevrle jsem zaskučel s myšlenkou dobrého spánku, který mi byl odepřen.